

DAG!

ad braka lánar
GU

ótklúpp-

gum, og erum
klegur sigur
um síðastliðin
er: FRAM-
AFKUNNA og
huattariur i
na bæði með
vinna verkið
búnar til af

vermáli,
júpt sem
hvaða jörð
júkur sandur
ol, pakhella,
raun, huull-
er ábyrgjumst
i flugsandi.
er óbrotið og
u við ur-
haganlegustu
hinna æstu
öfn sín þessu
eun fremur

og
MÁLUM.
iðjafnalegar.
gufukattlar
er, sem ganga
erkið, jarn-
m tegundum.
u b o d s-
eimsins.

ine Co.
ouri, U. S. A.
er, þá segid i
U þessa.

OSH

a a v j e l a r.
lagra verði
kru sinni fyr
þá eru kjör
last að verla
v j e l a r, sem
ur áneðga:

TE.
AMERICAN
gu Raymond
það sem vjer
ja yður.
ðalstrætinu
1. des. 3.

OWE
R.

optast vora
og leytum
fa eigi betur
ar vorar einu
2 nov.

Jónsson.
WEST.

LEIFUR.

2. ár.

Winnipeg, Manitoba, 26. febrúar 1887.

Nr. 37.

Vikublaðið „LEIFUR“ kemur út í hverjum föstudag og forfalla lánu. Argengurinn kostar \$4.00 í Ameríku, en \$ krónur í Norðurlöndum. Stofnun einn áttundi. Uppsetur á blaðinu er ekki nema með í Kanada fyrirvara.

Það virðast vera furta að vakna talsverðar breiðingar meðal hinna óbúsetta lands vora hjer í hálfu, með að taka sjer snið eptir hinum fyrirbyggjum löndum vorum, er hafa verið svo hagnýir, að litu sjer eptir bjóðum á ginsum stöðum, setjast að á þeim og innvið sjer eignarrítt þeirra, og þar af leiðandi eru nú í allgöðum kringumstæðum, geta því verið bæði sjálfum sjer og öðrum atvinnu.

Hjer af leiðandi hefir það verið spurnið meðal Íslendinga nú á seinni tíð: Hvert eigna ver að snúa oss þar, að ekki er kostur að fjer sjer bjóðir í neðri af hinum unversandi nýlendum lands vora hjer í hálfu, nema að eins einni nll. Nýja Íslandi. Það hafa að sámu alinnarir notað þá talsíðir nú á seinni tíð, að setjast að í Nýja Íslandi, en þó talsvert ferri enn skyldi, og ósekaz þá nikkid bæði af vöðekking manna á þvi og skakku skólmun, er kikkid hafa af mi ánum völdum manna þess.

Það hefir nú á seinni tíð talsvert verið talið um að yrkja einu einu sinni upp á nýjan stöfn og ótsja eitthvert landssvæði, er gott veri fyrir Íslendinga að setjast að í. En hversu brýn moudsyn slíkt er, það ætla jeg ekki að danna um í þetta skipti. Jeg vil að eins vekja athygli lands minna á því, að það er nóg landgrni í Nýja Íslandi. En þó það sjer ginsum eivileikum undirorpið að nema þar land, þá moga menn búast við að slíkt komi fyrir, hvar sem þeir leita landnáms. Nýja Ísland er að minn álitu sá eini staður, er þeir hafa tækifæri að setjast að í nú sem stendur. Það er ekki svo að skilla að eigi sjer nægilegt landgrni í Norðvesturlandi bæði hjer megin Klettafjalla og eins í British Columbia og það af ágætislandi. En það er ekki til neins að tala um það, ef kringumstæðum þessa munnum ekki að nota það.

Jeg ferðast í sumar um hinar fagra og víðáttumiklu sljettur Norðvesturlandins, að leið sunnan frá landamerum Bandaríka og og Norðvesturlands Canada og vestur í Klettafjöll, og jeg hefið eflast verið búinn að benda löndum á að litu eptir nýlendu- svæði einhverstadar á þessum fagra sljettum, hefið jeg álitid að jeg rjeði þeim heili með því, en að nota Nýja Ísland.

Jeg vona að enginn skilji það þannig, þó jeg bendi Íslendingum á að nota Nýja Ísland, að jeg vilji aptra þe m frá að leita sjer aðseturs- stadar á öðrum stöðum; það er alls ekki meining mín, jeg meina að eins það með því, að vekja athygli þeirra manna, er jeg veit að nú hafa kringumstæður til að setjast þar að og byrja á að útbúa sjer góðan samastad fyrir framtíðina, en ginsra kringumstæðna vegna, hafa alls ekki ert tækifæri að leitast annarsstadar fyrir, að þeir ekki eyði tímanum til að leita fram í ókonna tíð eptir einhverjum nýjum vogi, er þeir gjöra sjer vonir um að muni koma upp úr kölin þeg ar minnst varir, nefnli: að einhver bendi þeim á landssvæði þar, sem litir eða engir erfðleik- ar sje á að framleyta lifum, og þess vegna eins og byrgja augun og bindi fyrir eyrun svo þeir hvorki heyri nje sjái það tækifæri, sem er nu fast við hliðina á þeim og þeir eiga kost á að nota á hverri stundu, er þeir vilja, en sem ef til vill, verður á einhveru hátt sloppið úr hönd-

um þeim þegar tíðinn er búinn að leiða í los, að þessir fagra þessu, er þeir nú byrgja framtíðina á, og ekki orðað nýj fylltar.

Jeg vil leita athyglis manna að því, að jeg ræð þeim ekki að flytja til Nýja Íslands, nema af þessu ástæðu, að er yðinn er búinn að snúa og snúna að af þeim byrgdarlegum, sem Íslendingar hafa hefið kynni af og í hálfu til þessa, er hvargi hægt að byrja búnað minni efri en í Nýja Íslandi.

Það er almennt viðurkennt, ekki að eins af meðmalendum Nýja Íslands, heldur einnig af meðmalendum þess, að hvargi sje betra fyrir fjer- tæklingum að leita sjer bústadar en þar. Þar af leiðandi flytur af sjálfu sjer, þar sem bezt er fyrir fjer tæklingum að komast af, þar er tækifæri fyrir ginsmánum að nota efni slar ef haun kann með að fara. Það virðist nú margt benda til þess, að landur vorin verði ekki betur settir, í tilliti til atvinnu, á öðrum stöðum en Nýja Ís- landi, og það er ekki hlut kostur fyrir fjer tæk- um nýbyggja, að leita ekki mikla erfðleika með að ný atvinnu, meðan haun er ekki orð- um svo eimur að haun verði vel þjer sjálf af vinnu á landi slou.

Það er nú fyrst þessu á milli í Blakley í Winnipegvatri, sem í vetur er verið að undir- búa, svo hægt sje að byrja að vinna í henni í vor, og sem ekki er nema milli 30-40 millur frá meginlandi nýlendunnar, en 12 millur frá Mikley. Annar er Hudson Bay-brautin, sem miklar lík- ur eru til að byrjað verði á næsta sumri og sem varð man verða lengra frá nýlendunni en 20 millur, og ef til vill skólanar; andvitað mun hún fyrst verða bygð milli Winnipegvatus og sjávar, og verður þá á þriðja landráð millur fyr- ir þá til atvinnunnar fyrst, samt sem áður standa þeir betur að vigi enn nokkrið afir í Manitoba- fylki, með að seta þeirri atvinnu, þar að þeir eru rjett á vatnshakkanum, og geta hvort held- ir þeir vilja ferð á slou einu ferum, eða gufu- batum þeim, sem um vatnið sigla.

Þriðja er þar sem byrjað verður á braut- inni, aukast að mun siglingar um Winnipegvatu, þar af leiðandi er tækifæri fyrir nýbyggja að fjer sjer atvinnu á skipum þeim, er um það sigla.

Jeg vil benda þessu þessu, sem heldur ljósa skóglaua sjer umr um skóglaua, á, að það veri ekki af vogi fyrir þvi, að skoða hild lagra skóglaua sljettandi, er liggur vestanvert við allt nýlendu-svæðið, og sem Hudson Bay-brautin verður bygð í gegnum. Það er eins tækifæri fyrir Íslendinga að nje sjer hjer rðna á því svæði, eins og hvarja aðra þjóð, ef þeir að eins sinna því tíma. Það eru að eins 18 til 20 millur frá Winnipegvatu vestur í gegnum skóginu til grassjettanna, en þar sljettur standa ekki lengi óbyggðar, eptir að byrjað verður á Hud-onlóa-brautinni, og mun því hver bera bezt úr bytum, sem fyrstur leitar þar aðseturs- stadar; jeg þekki Íslendinga í Winnipeg, er hafa í byggu að skoða þar land á næsta vori.

Jeg vil líka benda munnum á, að það er enn ekki byggður nema að eins laka-ti hluti Nýja Íslandi í tilliti til landgræða nll, ströndinni fram með vatninu, því þar er hin svartu góðrar mold grýnst. En eptir því sem lengra dregur vestur frá vatninu, gjörst hún þykkri, og því meiri sem haun er, því feitari og endlingabetri er jarðvegurinn; líka er skóginum þar smærri; ekki stærri en svo að haun er að eins brúk- legur fyrir ginsgjöf, en ekki til húsagjörðar, nema á stoku stöðum þar af leiðandi er haun mjög andrúddur; líta er þar hvar he fall og stærri graslendislakar og lagra með engjar.

Í sumar þegar jeg fór hini fyr um getnu

ferð vestur til Klettafjallanna, hefið jeg hugað njer áður en jeg lagði af stað frá Winnipeg, að fara tilfra brautinni á ginsum stöðum, til að kynna njer landid sem bezt. En þar að reyzt au syndi njer á ferðinni, að slíkt kostiði bæði meiri tíma og peninga en jeg gat þá ástæðið, þá hlaut jeg að hætta við áforuð; samt sem áður fækk jeg þá hugmynd um landid, að jeg álit að jeg gjörði rangt að ráða löndum til að fara að brjótast í að stofna nýja nýlenda á þeim stöðum, er jeg komst næst að kostur munli vera á slíku, í staðinn fyrir að nota það, sem njer er hendiinn og jeg hefi þegar bent á, og sem syndist að vera talsvert minni erfðleikum undirorpið að hagnýta sjer.

Þó er ekki sú ástæðan fyrir, að jeg ræð löndum þetta, að ekki sje gneð af beztu akuryrkju- og kvikfiserak tarlandi hvervetna um allt Norðvesturlandið og með fram allt Kyrrahafsbrautinni, og líta njer andvitað frá þessu, sem hafa efni á að hagnýta sjer það. En Kyrrahafsbrautinni, t. d. frá Maun- þar að austan til Klettafjallanna að vestan, eru sá og að setja skóglansar sljettur, að heita má óbyggð- ar, og sje jeg ekki hvernig slouk nýlenda fari að þrífast þar, eiualega þegar litid er til þess, að atvinnu yrði þar minni en víða annarsstadar, að minnsta kosti fyrst um sinn. Andvitað er, að jörðin geymir nægileg auðvæli í skauti slou, en það þarf að til að leiða þau fram, og það sja allir, að það þarf einhverstadar að taka sje til að koma því í verk. Jeg get ekki sjeð, að unversandi hagar Íslendinga leyfi þeim að hagnýta sjer svona lagað sljettlendi á þessum yfirstandandi tímum á annan hátt en blanda sjer inn í innflutningsstraum annara efu- aðri þjóða og setja sig niður meðal þeirra, sem hafa krap, bæði til að búsetja sjálfa sig, og svo til að geta gefið fjer tæklingum atvinnu, er honum (fjer tæklingum) geti graðst sje af til að búsetja sig á landi slou.

Í tilefni af því að Kyrrahafsbrautin verður nú fullgjör hafa á milli seinni part næsta sumars, eru farnar að vakna breiðingar hja ginsum, með að fara til British Columbia. Þar er vedurétta á snum stöðum mildari en hjer umhverfis, eink- um á sjvar-ströndunni; þar eru margbreyttir at- vinnuvegir bæði til lands og sjávar. Gjört er ráð fyrir að næstkomandi nokkur ár muni stjórnuin gefa frá 15-20,000 mönnum atvinnu árlega, í orði er að einu eða fleiri landar fari vestur þang- að í vor til að skoða sig um, og vona jeg þá að geta fengið greinilegar og sannar fregnir af kost- um og kostum þar til að birta í Leiti; jeg hefi í hyguju framvegis að gefa lesendum Leits svo greinilegar og góðar skýringar af Norðvestur- landinu sem njer er unnt að alla njer, svo hvar og einn hafi tækifæri að velja eptir slou geði aðsetursstad fyrir framtíðina, og slou þar með, að það er ekki af sjerstoku meðhaldi með Nýja Íslandi, að jeg hefi sjerstaklega bent um munum á að nota það meðan kostur er á, eins og jeg veit að sumir munu beramjer á brýn.

Gangum í bindindi, en afneitum Bacchusi.

Eptir því sem fleiri hendur vinna saman, við það sem er, kemur fyrirhöfnin og þunginn ljettara á hvern einu. Og svo er með vlabind- indí, sem jeg villi að þessu sinni tala litid eitt um, þótt það sje að sornu ekkert nýtt umtalsefni. En sökum þess að því hefir ekki verið hreift neitt í vikublaði þoru Leiti, þá